

“Ak, krusts, esi sveicināts, cerība vienīgā!”

Septembris, 2021 Nr. 9 (100)

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas sleja

Mani vismīļie mūsu avīzītes “zelta” numura lasītāji, esiet visi sirsniņi sveicināti mūsu Kungā - Krustā paaugstinātājā Pestītājā Jēzū Kristū! Beidzot pie jums nonāk Lielvārdes draudzes avīzītes “Mūsū draudze” 100. numurs, kas ir sava veida jubilejas numurs. Un gribu pateikties Dieva Apredzībai par šo iespēju uzrunāt jūs caur šīs avīzītes starpniecību, kā arī saku milzīgu paldies visiem avīzītes līdzstrādniekiem, kuri palīdzējat ar saviem rakstiņiem veidot un uzturēt šo mazo ikmēneša draudzes ziņnesi, daloties ar savām pārdomām un ierosinājumiem draudzes dzīvē. Sevišķa pateicība avīzītes pirmajai atbildīgajai redaktorei Ilzei Sniedziņai (luterānei!) par palīdzību avīzes veidošanā divu gadu garumā. Ne katrā draudzē eksistē tāda avīzīte, kas regulāri tiek izdota, tāpēc man ir liels prieks, ka šī avīzīte iznāk ēterā bez pārtraukumiem gandrīz jau 8 gadus kopš manas kalpošanas Lielvārdē sākuma 2013. gada decembrī. Līdzīgi tādu draudzes avīzīti mēs kopā ar jauniešiem izdevām Jūrmalas draudzēs, kad tur kalpoju 10 gadus. Zinu, ka ne visi draudzes locekļi regulāri piedalās svētdienu dievkalpojumos, tāpēc ir iespēja rakstiski uzrunāt un atgādināt svētku dievkalpojumu datumus un laikus caur šo avīzīti, ko var izlasīt arī draudzes mājas lapā www.lielvardnieki.lv sadaļā “Avīze”. Gaidu jūsu atbalstu!

31.08. paiet 1 gads kopš manas mīlotās māmiņas aizmiršanas Kungā. Mana sirds vēl arvien ļoti skumst pēc viņas lūgšanā apgārotās sejas smaida un mātišķās mīlestības atbalsta. Taču lūgšanās mēs esam arvien vienoti katru dienu sv. Misē, kurā viņu pieminu pie altāra, gluži kā to darīja visu savu dzīvi sv. Augustīns par savu māti Moniku. Mātes mīlestību neviens nevar aizstāt nekad...!

2.06. pateicos Jēzum par Priestērbā nokalpotajiem 30 gadiem. Bet tajā laikā pilnā sparā notika jaunu griestu seguma darbi. Tāpēc gribu tagad kopā ar draudzi un draugiem pateikties par šo kalpošanu un atjaunoto dievnamu 18.09. draudzes svētkos. Paliek vēl jaunu grīdas flīžu uzlikšanas lielie darbi, pārtaisot arī labās puses apkures mezglu. 24.08. paspējām saremontēt un nokrāsot torņa jumtus un daļēji priekštelpas un kora kāpņu telpas sienas. Iespējams, ka šogad vairs nepaspēsīm uzlikt jaunas grīdas flīzes, bet tas būs atkarīgs no finansēm un meistariem, kurus nav viegli atrast. Darbu vēl paliek daudz, bet nu ir iespēja pateikties Dievam arī par visu jau padarīto. Aicinu visus aktīvi piedalīties dievnama 40 stundu dievkalpojumu trijās dienās, 12.09. saņemot jauniesvētītā priestera Grigorija Ņikitina svētību, bet 18.09. būt kopā ar bīskapu Andri Kravali, kurš piešķirs arī Iestiprināšanas sakramentu. Gaidu draudzes atbalstu šo svētku sarīkošanā!

8.09. neaizmirsīsim uzdāvināt Dievmāmiņai savas sirdis viņas Dzimšanas svētkos un kopā ar viņu iesim mūsu dzīves krustaceļu, nesot savu ikdienas krustu! Paldies visiem, kuri turpināt nest arī draudzes krustu! *Pr. A. Solims*

Pieminot prāvesta māmiņu Annu Solimu

“Mana mīļa māmuliņa, mani mīļi audzināja,
Ne sunīti kājām spert, ne guntiņas pagalit”.

Laika ritējums ir neapturams. Domās un lūgšanās par mūsu prāvesta Andra māmiņu Annu apritējis gads, kopš debesu Tēvs viņu aizsācis mūžībā. Esmu pateicīga Dievam, kurš man deva iespēju satikt šos ticīgos cilvēkus – priesteri Andri un viņa māmuļu Annu. To nevar izteikt vārdos, cik daudz esmu no viņiem mācījusies gan ticībā, gan ikdienišķās lietās. Tikai ticīga un gudra māte var izaudzināt dēlu par priesteri. Pa šiem nedaudziem gadiem draudzē viņa mums visiem kļuva kā māte. Kaut man ar viņu bija neliela gadu starpība (9), man viņa bija kā māte. Es nevarēju viņu uzrunāt vārdā, kā tikai par mammu.

Šodien palikušas tikai atmiņas, viņas labvēlīgais smaids, ar kādu viņa mūs sagaidīja un pavadīja. Kad priesteris bija izbraucis, es ierasti vakaros devos pie mammas, lai viņa viena pati mājās nejustos neomulīgi. Vakars pagāja sarunās un Rožukroņa lūgšanā. Kā vienmēr Rožukroņa lūgšana bija 21:40, ko viņa arī ik vakaru lūdzās kopā ar dēlu priesteri Andri. Viņa lūgšanās pavadīja gan dienu, gan nakti. Rožukronis vienmēr bija viņas rokās.

Svētā Mise bija svarīgākais viņas dienas notikums. Pēdējā tikšanās pēc svētdienas dievkalpojuma 30.08., kad devāmies uz mašīnu, viņa negaidīti ieminējās, ka laikam pienācis aiziešanas laiks, jo kājas negrib vairs turēt. Toreiz sevi mierināju, ka katram no mums bieži uznāk vājuma brīži, bet tie pāriet un tad atkal paliek labāk.

Es pati tam neticēju, bet tas pienāca tik ātri... Rīts pienāca ar satrauktu zvanu no priestera, kura balsī varēja just asaras. Mammai naktī bijušas vairākas sirdslēkmes. Tobrīd atcerējos pēdējo sarunu ar mammu. Viņas bažas bija pamatotas. Pēc ātrās palīdzības apmeklējuma priesteris pie viņas gultas celebrēja Svēto Misi. Mamma pie pilnas apziņas pati pārkrustījās un klusi lūdzās līdzī. Runāt viņai bija grūti. No rīta pieņēmusi Svēto Komūniju, viņa no mums atvadījās un uz mūžiem aizvēra savas acis. Izdzisa kā svece...

Cik svētīgu aiziešanas stundu Dievs deva viņai, ko viņa bija izlūgusi! Savās sirdīs paturēsīm viņu gaišā piemiņā un lūgsimies!

*Mūžīgo mieru dāvā viņai, Kungs, un uzņem viņu
debesu Dieva bērnu saimē!* *Antoņina Ratnieks*

Mana draudzes ģimene

Turpinot savu rakstu par Ģimenei vēlīto gadu, vēlējos to vēlīt savai draudzei, kura arī ir daļa no manas ģimenes.

Četrus gadus atpakaļ sarunā ar priesteri Krišjāni minēju, ka svētdienās esmu Lielvārdē un bieži netieku uz Svēto Misi Rīgas sv. Alberta baznīcā. Viņš man ieteica pievienoties Lielvārdes draudzei. Iepriekš nezināju, ka Lielvārdē katoļiem ir sava baznīca. Pēc šīs sarunas

sameklēju internetā informāciju. Un tā 2017. gada rudenī satiku savu jauno ģimeni vai draudzi Lielvārdē Svētās Mises laikā.

Draudzē es toreiz nevienu nepazinu, arī priesteri pirmo reizi redzēju. Toreiz draudze apmeklēja Svēto Misi kuplā skaitā. Vajadzēja vairākus gadus, lai iepazītu čaklākos apmeklētājus, saprastu norises kārtību, kā arī izprastu ticības kultūru. Kādā svētdienā pēc Mises arī priesteris apjautājās, no kurienes esmu, sniedza man palīdzību un atbalstu, nenoraidīja nevienu lūgumu.

Jau pirmajos apmeklējumos radās pozitīvs iespaids, kad priesteris Andris centās draudzi vienot kā ģimeni. Agrāk bieži sanāca ceļot, tad svētdienās vai svētku dienās apmeklēju arī katoļu baznīcu gan Ventspilī, Liepājā, gan ārpus Latvijas Lietuvā, Spānijā, Kazahstānā un citviet. Es nevienā draudzē nebiju manījusi lūgšanu, kopā sadodoties rokās vai sveicinot “Miers ar jums. Un ar tavu garu” tik sirsniņgi, kā to mācīja draudzei priesteris Andris.

Tos laikus, kad baznīca bija remontā, atceros kā īpašus. Bija iespēja draudzi iepazīt pavisam tuvu nelielās mājīgās telpās. Daļa draudzes kaut kur pazuda, laikam nepieņēma šādus apstākļus. Šaurajās kapelas telpās vienmēr atradās vietas visiem draudzes apmeklētājiem, arī viesiem no citām draudzēm. Man jāsaka paldies par katru Misi šajā kapelā, jo šis laiks man deva iespēju un iemācīja būt vēl tuvāk Jēzum.

Toreiz ilgāku laiku arī nezināju, kas bija tā cienījamā vecumā kundze, vienmēr ar Rožukroni rokā, kura Mises laikā pārslāpēja jau nodzeltējušās grāmatu lapas un, lai cik grūti nāktos, cēlās kājās kopā ar draudzi Mises laikā, lai vienotos kopīgā lūgšanā. Tā bija prāvesta mamma Anna, kura jau gadu ir aizsaukta mūžībā. Iepriekš nepazinu arī nevienu no kora. Koristi ierasti bija paslēpušies baznīcas otrā stāva torņa telpā. Tad aizdomājos, ka laikam kopumā ne tikai priesterim, bet arī korim šis laiks nav bijis viegls. Diriģentes Janas gaisa skūpstis par izcilu kora izpildījumu paliks visas draudzes sirdīs.

Noteikti uz ilgu laiku paliks atmiņā baznīcas atklāšanas Mise pēc būvdarbiem 22.12.2019. Tajā svētdienā likās, ka katram draudzē dvēsele dzied. Smails un prieks pēc ilgāka laika atgriezās arī priestera sejā. Līksmoja arī pati baznīca, jo draudze bija savā Kunga mājās atgriezusies jau kuplākā skaitā.

Ar laiku es sāku līdzdarboties arī baznīcas atbalsta komandā. Kopīgi rīkotajās talkās sakopām dārzu, stādījām puķes, ravējām. Jauki atcerēties baznīcas uzkopšanas darbus pēc skaistuma remontiem. Pēc katras talkas baznīca kā līgava kļuva baltāka un skaistāka.

Gribas pārfrāzējot teikt, ka viss pastāv, kas pilnveidojas. Šobrīd nepadarītu darbu draudzei ir vēl daudz. Draudze gaida jaunus palīgus dārza darbos, baznīcas iekšpagalmu sakopšanā, iekšstelpu tīrīšanas darbos, kā arī pievienoties čaklo ģimeņu pulkam un aktīvi līdzdarboties citās draudzes aktivitātēs, tai skaitā kora, mūzikas, dažādu paaudžu izglītojošo pasākumu organizēšanā.

Lūgšimies par mums pašiem un mūsu draudzi, lai mūsu ticība būtu redzama mūsu darbos, lai mēs vienmēr atrastu laiku labiem darbiem un tādā veidā kalpotu cilvēku tuvināšanai Dievam, lai mēs drosmīgi cīnītos ar dzīves grūtībām un paļautos uz Dieva gādību, un lai mēs, pateicoties Dieva žēlastībai un saviem labiem darbiem,

nopelnītu iespēju ņemt līdzdalību Kristus godībā. *S. Zoltnere*

Mīļā Lielvārdes draudze!

Lai miers, mīlestība un satiecība valda jūsu ģimenēs! Šīs ir trīs tik ļoti svarīgas lietas, bez kurām nav iespējama kopdzīve un normāla valsts funkcionēšana. Vēl, protams, savstarpējā cieņa, pacietība, iecietība.

Miers šobrīd ir reta parādība sabiedrībā. Notiek kari, politikā tiek pieņemti nesaprotami, spontāni un sabiedrību tracinoši lēmumi. Bet bīstamākais, ka šī nervozitāte un nesaskaņas ienāk ģimenēs. Problēmas darbavietā, negatīva informācija sociālajos tīklos un medijos, to visu mēs atnesam mājās. Skumji, ka, domājot un risinot globālas lietas, novārtā tiek atstātas ģimenes.

Te nu mēs nonākam pie satiecības. Satiecība radnieku, laulāto, vecāku un bērnu starpā. Ne jau klepus vai blaknes, ko rada Covid-19, ir bīstamākā vīrusa izpausme. Daudz nopietnākas sekas rada pati diskusija par šo tēmu. Sāpīgi vērot, kā strīdi izceļas draugu, radnieku un pat laulāto starpā. Arī daļa mūsu ģimenes locekļu ir vakcinējušies, daļa to darīt neplāno. Nepieļausim, ka pandēmija un strīdi par un ap šo tēmu iznīcina savstarpējo mīlestību ģimeņu vidū.

Mīlestība - labākā terapija un patvērums. Jēzus mācīja mūs mīlēt vienam otru. Pasaule var mums atņemt materiālās lietas, var sāpināt, var pazemot. Bet tik ilgi, kamēr mēs spēsim mīlēt, saņemt un dāvēt mīlestību, nekas nav zudis. Jo mīlestība iet roku rokā ar cilvēcību, ar cieņu, pacietību un iecietību. Jo mīlestība aplkāj visu, tā tic visu, tā cer visu, tā panes visu. Un ja šī dzīve un visas negācijas mūs padara trakus, mums vienmēr ir Mises un mūsu lieliskie priesteri, mums ir šīs miera stundas dievnamā, mums ir rožukronis un mums ir lūgšana. Turklāt ir rudens, lielisks laiks katra latvieša mīļākajam sporta veidam – sēņošanai. Bez tam svaigs gaiss un pastaiga mežā ir lielisks līdzeklis domu sakārtošanai.

Lai miers valda jūsu ģimenēs! *Rita Ķepure*

+++////++++//++++//++++\\++++\\++++\\++++

Ceļš audzina cilvēku

Spēcīgas dzīslas un sīki kapilāri šķērso zemi. Tā ir kā tāda asinsrite, pa kuru tek dzīvība; tipina un čāpo, smagus soļus dimdina un, viegli pieskaroties, gandrīz pa gaisu lido. Mežos savas takas ir aļņiem, savas - vilkam, lapsai un mazajai skudriņai. Miljardiem lielu, mazu, sīciņu kāju tipina pa mūsu zemi, ejot savās ikdienas gaitās.

Kādas izjūtas pārņem ceļa sākumā? Varbūt nedrošība, bailes, neticība saviem spēkiem, jo attālums varētu būt daudz lielāks un ceļš bīstamāks par to, ko esam plānojuši. Tomēr jāiet, jo izvēles nav, un tā, soli aiz soļa, kilometru aiz kilometra garām zināmu un nezināmu cilvēku mājām, garām dārziem, augļu un ziedu pilniem, garām tvanīgi smaržojošam pļavām un augļīgiem laukiem. Soļošana sagādā prieku; kājas viegli nes uz priekšu, domas raisās, atmiņu un pārdomu kamols viegli ritinās visa ceļa garumā, bet sirds gavilē līdz ar cīruli debesīs.

Lūk, tur aiz kokiem apauguša līkuma parādās dievnama slaidie torņi. Pēc sena tikuma, nonākot pie baznīcas centrālās ieejas, ir jāpārmet krustiņš un jānoskaita lūgšanas. Tad ceļš var vīties tālāk atkal gar mājām un laukiem līdz silam, kur slaido priežu pakājē mūžīgā mierā atdusas tuvinieki un paziņas, kur arī ir jāpastājas un jānovēl

viņiem mūžīgo mieru.

Tad atkal soli pie soļa, pārdomājot savu dzīvi, mēģinot atrast risinājumu problēmām un neskaidrām situācijām, analizējot savu un citu rīcību un tās sekas, dodamies tālāk.

Ceļš audzina cilvēku, tas dāvā laika sprīdi, kad var tikt skaidrībā pašam ar sevi, izvērtēt savus spēkus, saprast kļūdas un, nonākot mērķī, sajust sava spēka patieso lielumu un vērtību.

Šorīt darbavietā skolotāju istabā kopā ar kolēģēm sākām pārspriest šo tēzi, jo kad tad skolotāji var dalīties domām, apmainīties iespaidiem, ja ne brīvlaikā, kad skolā ir klusums un bērni vēl bauda pēdējās vasaras dienas. Kolēģe Nellija teica: “Zināt, ceļa galā cilvēki vienmēr nonāk labāki!” Šim teicienam var tikai piekrist.

Ceļš audzina gribasspēku un neatlaidību īpaši tad, kad laika apstākļi nelutina; līst, putina sniegs un vējš gāž no kājām, tomēr nekas nav salīdzināms ar gandarījumu pēc pārvarētām grūtībām. Liekas, ka vējš norauj visu lieko, nejauko, kas mitinās dvēselē, lietus to nomazgā un apskaidro, dara labāku un sirdsgudrāku.

Ceļš dziedē dvēseli un miesu, to var apliecināt katrs, kurš kaut reizi savā dzīvē devies svētceļojumā pie Aglonas Dievmātes. Tik grūti ir pirmās divas dienas, kāds gara spēks ir nepieciešams, lai pārvarētu savu nespēku, savu neticību, un cik viegli kājas nes ceļa pēdējā posmā, liekas, ka varētu iet vēl tik pat tālu...

Varbūt tas ir tāpēc, ka ar svētceļniekiem kopā iet Jēzus? Bet kā būtu, ja mēs lūgtu Viņu būt klāt katrā dzīves ceļā?

Arī es, tāpat kā jūs, esmu izjutusi ceļa dziedinošo spēku. Tas bija Medžjugorjē, kad bija beidzies smagais gads, ko pavadīju pie mirstošā vīra Alekša gultas, un kopā ar tūristu grupu nolēmu doties ceļojumā uz Balkāniem. Pēc tik smaga laika posma biju mērenā depresijā un jutos slikti. Varbūt tāpēc svētvietā, nonākot parādīšanās kalna pakājē, skatījos uz asajām, trīsstūrainajām akmens šķembām klāto nogāzi un domāju – Nē! Es nekāpšu, es nevaru...

Tikai tad, kad pārējie ceļojuma biedri gāja man garām, es nolēmu spert pirmo soli. Un – biju uzvarējusi. Kāpšana kalnā izrādījās vieglāka nekā likās, pat vairāk; cikāžu dziesma krūmos, siltā, zilganā dienvidzemes dūmaka sagādāja prieku, un drīz vien jau biju augšā pie krusta un Dievmātes skulptūras, kur kopā ar pārējiem skatījām lūgšanas, līdz mūsu gids paziņoja, ka jādodas ceļā uz naktsmājām. Ar mazliet bailīgu aci atkal skatījos uz akmeņaino nogāzi un atkal nepatīkamas šaubas sāka dursīt prātu. Bet tad man tika sūtīta palīdzība melna, garspalvainā špica personā, kurš visa lielā tūristu pulā vidū izraudzījās tieši mani. Neatlaidīgi skatoties man virsū ar savām ļoti gudrajām acīm, virs kurām uz pierītes bija tādi jautri, balti plankumiņi, viņš uzticīgi pienāca man klāt un pateicīgi saņēma glāstus. Tad gudrās acis pievērsās manai dzeramā ūdens pudelei un ķermeņa valoda liecināja – Man slāpst!

Tālāk notika kas apbrīnojams. Padzēries ūdeni, sunītis nevis aizskrēja savās suņa darīšanās, bet palika pie manis un veda mani lejā no kalna, ik pa brīdim uzlūkodams ar savām gudrajām acīm, kas bija tik īpašas, ka vēl arvien pēc daudziem gadiem dzīvi atceros to skatienu. Es sekoju viņam, bet, ja ieklīdu nepareizā vietā, kur bija strupceļš, viņš pacietīgi mani gaidīja, kamēr atgriezies no saviem maldiem. Pa ceļam satiku kādu itāļu sievieti, kura kāpa

basām kājām. Tās asiņoja. Caur savām ciešanām viņa gribēja izlūgt Dieva žēlastību savam smagi slimajam dēlam. Atcerējos savu ciešanās aizgājušo vīru un no sirds vēlēju glābšanu viņas dēlam. Kad kopā ar savu draugu sunīti sasniedzu kalna pakāji, viņš priecīgi pavināja asti, pēdējo reizi ieskatījās man acīs un aizrikoja lejā uz ciematiņu, kur, pieskrējis pie kādas sievietes, priecīgi pieslējās pakaļkājās. Es izdzirdu dzidrus smieklus un sievietes balsis teica – Tu atkal esi atradis sev draugus!

Mēs nekad neesam vieni savā ceļā. Dieva žēlastība pavada mūs ik solī un uzrunā mūs caur katru jaunu sastapšanos. Tāpēc es gribētu teikt: “Ticiet! Nešaubieties! Jums vienmēr ir blakus Dievmāte un Jēzus. Paļaujieties uz Viņiem!”

Rita Bobkova

++++//++++//++++//++++\\++++\\++++\\++++

Sargeņģeļa ēnā

Pirms 5 gadiem pārvācāmies no Rīgas uz Lielvārdi. Kādu rītu Rīgas dzīvokļa pastkastītē saņēmu vēstuli bez markas. Sūtītājs bija toreizējais mājas saimnieks. Vēstules teksts bija apmēram tāds: “Jums no dzīvokļa jāizvācas 1 mēneša laikā, jo tas ir pārdots.”

Ar māti jutāmies kā žurkas uz kuģa pirms tā noslīkšanas. Pēc 2 dienām “ciemos” ieradās 2 bandīti. Nolika savas lielās pistoles uz galda un jautāja, vai mēs visu esam sapratuši. Sacīju tiem, ka droši var mani šaut nost, jo bez atkāpšanās naudas pamest dzīvokli netaisos. Pašiem vien būs jātīra manas asinis un jākrāmējas ar līķi... Teicu, ka atšķirībā no viņiem, man nav, ko zaudēt. Biju izvēles priekšā - dzīvot zem tilta vai savā īpašumā. Kad šie brutālie “biezā” pircēja pārstāvji apjēdza, ka neesmu nobijies skolas zēns, bet gan kopš bērnības dažādos kautiņos sētā un uz ielām rūdīts 45+gadnieks, mums izveidojās saruna/dialogs. Pateicoties Dieva un sargeņģeļa klātbūtnei, mums ar māti izdevās izlūgties nelielu naudas summu, lai kaut kur, tālos laukos, mēģinātu nopirkt savu īpašumu, nevis līdz mūža galam īrēt svešos. Kad mana kaimiņiene uzzināja, ka meklēju un grasos pirkt dzīvoklīti Lielvārdē, viņa iedrošināja un iepriecināja mani, teikdama: “Tā ir laba izvēle. Lielvārde ir Dieva svētīta vieta!”

Braucām ar māti vairākas reizes skatīties dzīvokļus jau tagad mūsu mīļajā mazpilsētā. Pirmais bija Lauktehnikā ar 2 caurstaigājām istabiņām bez pārbūves uz atsevišķām iespējām. Otrais bija Avotos 5. stāvā ar cauru, nobrukušu balkonu. Bet trešais (kā tēva dēls kādā latviešu pasakā) atradās Lāčplēsī, kuru bez ilgas un liekas domāšanas sarunājām pirkt.

Atkal Dieviņš ar sargeņģeli bija parūpējies, lai mums pietiktu naudiņas, neielienot nevienam parādos. Kopš tā laika mana ticība krietni vairojās, jo biju izlūdzis un saņēmis dzīvoklīti.

Jāpiemin vēl viena epizode. Tā bija ļoti auksta un nemīlīga ziemas diena. Biju ļoti agri no rīta cēlies un Rīgā pavadījis visu dienu + vakarā bija mēģinājums kamerkorī “Ave sol” (kurā nodziedāju 4 gadus). Kad tovakar atgriezies Lielvārdē, biju ļoti noguris. Toreiz vēl nebraidāju ar divriteni, tādēļ bija jānāk no stacijas līdz Lāčplēsim kājām. Pretim ziedu un stādu veikalā ir soliņš, uz kura pārguris piesēdos. Pārņēma nepārvarams miegs, un es vienā momentā iesnaudos. Tas bija Sargeņģelis kopā ar kādu garām braucošu šoferi, kuri mani pamodināja. Būtu nosalis kā likts, nesasniedzot mājas. Slava Dievam un mīļajam Sargeņģelītim!!!

Ronalds Krūmiņš

**Dievkalpojumu kārtība
Lielvārdes Romas katoļu
draudzē septembrī**

Svētdienās:

10:00 – Vissvētākā
Sakramenta uzstādīšana
un adorācija;

10:20 – Rožukroņa
lūgšanas;

11:00 – Sv. Mise.

Darbdienās:

Otrdienās, trešdienās, ceturtdienās,
piektdienās un sestdienās: sv. Mise pl. **19:00**.

2.09. — Mēneša pirmā ceturtdiena:
pl. **18:00** — Svētā Stunda.

pl. **19:00** — Sv. Mise kopīgā nodomā par draudzes
dzīvajiem locekļiem.

3.09. — Mēneša pirmā piektdiena:
Jēzus Sirds dievkalpojums pēc sv. Mises pl. **19:00**.

5. septembrī: pl. **11:00** – sv. Mise un svētība
skolniekiem un studentiem jaunā mācību gada
iesākumā pēc Jēzus Sirds dievkalpojuma.

**8. septembrī - Dievmātes
Dzimšanas svētkos:**
pl. **19:00** – svētku sv. Mise.

**40 stundu dievkalpojumu kārtība
Lielvārdes baznīcā**

**1. diena - 12. septembrī - Vissvētākās Jaunavas
Marijas Vārda dienā:** - pl. **10:00** – Vissvētākā
Sakramenta uzstādīšana un adorācija līdz Misei.
pl. **11:00** – svētku sv. Mise, kuru celebrēs
jauniesvētītais priesteris **Grigorijs Ņikitins** un
Vesperu laikā piešķirs savu svētību.

**2. diena - 14. septembrī - Svētā Krusta
Paaugstināšanas svētki – dievnama titulsvētki:**
pl. **17:00** – Vissvētākā Sakramenta uzstādīšana un
adorācija līdz Misei.
pl. **19:00** – svētku sv. Mise, kuru celebrēs Ogres
dekanāta dekāns pr. **Andrejs Kazakevičs**.

3. diena - 18. septembrī - pl. **10:00** – Vissvētākā
Sakramenta uzstādīšana un adorācija līdz Misei.
pl. **11:00** – Pateicības par pr. Andra Solima
Priesterības 30 gadiem un atjaunoto dievnamu sv.
Mise ar Iestiprināšanas sakramentu, kuru
celebrēs Rīgas palīgbīskaps **Andris Kravalis**,
euharistiskā procesija un Pateicības himna
“*Te Deum laudamus*” (Tevī, Dievs, mēs slavējam).

**29. septembrī - Svēto Ercenģeļu Mihaēla,
Gabriēla un Rafaēla svētki:**
pl. **19:00** – svētku sv. Mise.

Apsveicam

Dzimšanas dienā:

Līviju Vovčenko (3.09.),
Mariju Laurinoviču (8.09.),
Ingrīdu Jevsejevu (11.09.),
Antiju Vēveri (17.09.),
Antoņinu Vērđiņu (18.09.),
Ģenovefu Ranku 80 gadu jubilejā (22.09.),
Baibu Mazkalniņu 40 gadu jubilejā (24.09.),
Janīnu Vilmani no Jumpravas (29.09.) u.c.

*Visām Marijām, visiem Miķeļiem, Gabriēliem,
Rafaeliem mīļi sveiciens Vārda dienā!*

Sveicam skolotājus, studentus,
skolēnus un vecākus, uzsākot jauno
mācību gadu! Aicinām to uzsākt ar
labu grēksūdzi un Dieva svētības
izlūgšanos svētās Mises laikā **5.09. pl.
11:00** Lielvārdes baznīcā.

*31.08.2021. apirt nāves 1.
gadadiena manai mīļotai
māmulīņai Annai Solimai, kuras
dvēseli caur jūsu sirsnīgām
lūgšanām novēlu Dieva
žēlsirdībai. Krāslavas baznīcā
pl. 18:00 tiks celebrēta sv. Mise,
kuras tiešraide, ceru, būs iespējama Facebook
lapā. Paldies par jūsu lūgšanām par manu
māmiņu un atbalstu man! Pr. Andris Solims*

**18.09. pl. 11:00 bīskaps Andris Kravalis piešķirs
Iestiprināšanas sakramentu. Aicinu pieteikties uz to!**

Aicinu pieteikties uz katehēzes nodarbībām
pieaugušajiem, gatavojoties uz Kristībām, Pirmo sv.
Komūniju, Iestiprināšanu, Laulībām. Iespējams piedalīties
arī brīvklausītājiem! Sakārtojiet laicīgi savu garīgo dzīvi!

**Sirsnīga pateicība SIA “Storent” par iznomātajām
stalažām un pacēlāju dievnama remontdarbiem!**

Klausieties un atbalstiet katoļu **Radio Marija Latvija**
FM frekvencēs 97,3 vai internetā: www.rml.lv

Brāli un māsas Kristū!

Sirsnīgi lūdzam ziedot Baznīcas remontdarbiem!!!

Ziedojumu var nodot personīgi dievnamā
prāvestam A. Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:
**Lielvārdes Romas katoļu draudze, Meža 18,
Lielvārde, LV-5070; Reģ. Nr. 90001080360
SEB Banka, Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451**

„Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims
(mob.t.:29855768, e-pasts: asolims@inbox.lv)
www.lielvardnieki.lv; [facebook.com/lielvardesbaznica](https://www.facebook.com/lielvardesbaznica)